

Regisseur en bewerker Fabio Van Hoorebeke stortte zich eerder al vol overgave, en met een mooi resultaat, op de creaties 'Minoes' en 'Pluk van de Petteflet' van Annie M.G. Schmidt. Ook met het werk van Roald Dahl wou hij al langer iets aanvangen, die andere auteur die er een tegendraadse kijk op 'kinderboeken' op na hield. Geen 'Tiny doet de afwas', godbetert, maar verhalen over (wees)kinderen, die aan hun ongelukkige lot ontsnappen door bijzondere gaven of ongelofelijke ontmoetingen. Over volwassenen die, als ze het niet goed voor hebben met kinderen, op een al even fantasievolle als gruwelijke manier gestraft worden. 'De GVR' ('De Grote Vriendelijke Reus') uit 1982 is een van die onsterfelijke titels uit Dahls oeuvre. David Wood nam in 1991 de ambitieuze taak op zich om er een theaterbewerking van te maken, de adaptatie die Fabio Van Hoorebeke en Uitgezonderd.Theater! nu op de planken brengen, maar dan niet zonder er hun eigen ding mee te doen.

Het ongelukkige leventje van het weesmeisje Sofie wordt op zijn kop gezet als ze 's nachts door een reus uit haar bed wordt getild. Maar ze hoeft niets te vrezen: dit is immers de Grote Vriendelijke Reus, die in Dromenland mooie dromen vangt, in een bokaal stopt en ze 's nachts in slapende kinderhoofdjes blaast. In Reuzenland zijn er echter ook nog minder vriendelijke exemplaren, zoals de Bottenkraker en de Vleeslapeter. Zij trekken van land tot land om weeskinderen op te peuzelen. Dat kunnen Sofie en de GVR niet laten gebeuren, zelfs al moeten ze daarvoor een beroep doen op het leger en de koningin.

Net als in bijvoorbeeld 'Pluk van de Petteflet' bewijst Fabio Van Hoorebeke met 'De GVR' dat je met veel creativiteit geen zakken vol euro's nodig hebt om een fantasiewereld op scène te creëren. Witte doeken, raampanelen, multifunctionele zetstukken, kunstig uitgelicht en handig gemanipuleerd, vormen het scènebeeld. De boze reuzen zijn vaak niet meer dan een mond of een koppel vlammeende ogen, maar jagen de kinderen toch vakkundig de stuipen op het lijf. En je hoeft geen helikopter niet te zien om toch de dreunende draaiende wieken te voelen. Drie begaafde acteurs blijken bovendien voldoende om gestalte te geven aan de hele trits bijzondere personages. Jeroen Maes (bekend van onder meer 'Romeo en Julia' en als tante Sidonia in 'Suske en Wiske') kruipt vooral in de huid van de GVR. Zelf al gezegend met een aanzienlijke lengte, maar vooral met een grote lichamelijke soepelheid en speelsheid blijkt hij een geschikte keuze. Een warmhartige en sierlijke vertolking doet de rest. Jolijn Antonissen als Sofie heeft een beetje de pech dat zij zich het grootste deel van de tijd moet verstoppen achter een popje dat opvallende gelijkenissen met haar vertoont. Daardoor heeft ze het moeilijk om het weesmeisje echt tot leven te brengen. Die pop is, hoewel een logische vormkeuze, eigenlijk een belemmering: je kunt kinderen ook met een volwassen actrice in levende lijve gerust doen geloven dat er een 'mini-mensbaksel' tegenover een gigantische snoskommerende reus staat. Meer in haar sas voelt ze zich in de nevenrollen: de reuzen bijvoorbeeld, de luchtmachtkolonel én de kinderen Rebecca en Sam, die van de GVR de mooiste dromen cadeau krijgen. Lulu Aertgeerts ten slotte, die in ontelbare grote musicals te zien was, onlangs nog in 'Dans der Vampieren', draait er haar hand niet voor om ook in deze kleine voorstelling geregeld de show te stelen. Bescheiden in de kleine rollen die ze speelt, maar voluit als naamloze koningin met Franse tongval, die de naam van de GVR geregeld verbastert tot GSM, TGV en DHL, en uiteindelijk het land helpt redden van de Grote Mensenpeuzelende Reuzen.

En hoewel er geen noot gezongen wordt, is muziek toch de vierde medespeler. De score van Joris Hermy stuwt het verhaal onopdringerig maar zwierig vooruit, met mooie melodieën, nu eens sfeervol, dan weer etherisch dreigend. '

De GVR' is warm familievertier, met genoeg taalgrapjes om ook grote 'mensbaksels' te plezieren. De voorstelling is misschien wat minder sprankelend en vinnig dan zijn voorganger 'Pluk van de Petteflet'. Vooral de introductie van de GVR en zijn leefwereld charmeren; de plot waarin Sofie, de GVR en de koningin de dreiging van de kindervretende reuzen trachten te bedwingen, wordt iets te routineus afgehandeld. Maar dat zal de kinderen worst wezen. Zij nemen de droom van een Grote Vriendelijke Reus mee naar huis, gevangen in een bokaal en verlangend naar het moment waarop ze hem nog eens kunnen vrijlaten.